

Opinion

Efter at have set »Matador« for første gang legede jeg faktisk en periode med tanken om at lave store »Matador«-aftener, hvor flygtningefamilier kunne se og diskutere serien under ramadanen.

ÖZLEM CEKIC

Vi kan ikke have, at du har så store pletter på din danmarkshistorie,« sagde daværende chefredaktør for Ekstra Bladet Poul Madsen med et smil, da han 14. januar 2018 overrakte mig serien »Matador«.

Vi kørte landet rundt under kommunalvalgkampen for at finde løsninger på integrationsproblemer. Selvom emnerne var tunge, faldt snakken tit på »Matador«. Hvilken karakter var sjovest? Var Røde en idealist eller en idiot? Hvilken karakter identificerede jeg mig mest med?

Mange af de samme spørgsmål havde jeg fået stillet utallige gange før. Selv da jeg var folketingsmedlem, og politikerne refererede til »Matador«-skikkelserne i Folketingssalen, var jeg et stort spørgsmålstegn. Jeg følte mig altid, som kom jeg fra en anden planet, når folk med et chokeret ansigt spurgte »Har du aldrig set »Matador«?«.

Da jeg fik gaven, besluttede jeg mig for at bruge den kommende søndag på at se serien. Til min store overraskelse gik det op for mig, at det ikke var noget, som jeg bare kunne få overstået på én dag. Rent praktisk var det også umuligt at se alle fire sæsoner, hvor afsnittene varierede mellem 52 og 79 minutter. Det andet var at forstå og bearbejde det stykke af danmarkshistorien, som udspillede sig fra 1929 til lige efter Anden Verdenskrig i 1947.

Jeg elskede »Matador«! Jeg følte, at jeg havde fuldendt min integrationsproces. Min første tanke var, at det burde være obligatorisk for alle nyankomne flygtninge og indvandrere. Jeg legede faktisk en periode med tanken om at lave store »Matador«-aftener, hvor flygtningefamilier kunne se og diskutere serien under ramadanen.

Jeg ved godt, at serien er fiktiv, og virkeligheden er mere nuanceret, men man kan lære meget om Danmark og danskerne ved at se »Matador«. Eksempelvis afsnittet hvor den neurotiske Maude Varnæs træder i karakter og sætter sin egen sikkerhed i fare for at hjælpe hr. Stein med at flygte fra tyskerne. Eller da grisehandlerens kone, Katrine vrider armen om sin svigersøn, Mads Andersen-Skjern, for at hjælpe Røde, er billedet på, hvordan danskerne - når det virkelig gælder - tager et stærkt personligt

Matadors Korsbæk minder om min barndoms kurdiske miljø

ansvar mod uretfærdigheder, rykker solidarisk sammen og slår ring omkring de værdier, der har defineret vores samfund: tillid, frihed og frisind.

Men der er store ligheder mellem Korsbæk og det kurdiske samfund, som jeg er vokset op i. Og de ligheder har også givet mig håb. Håb om at forandring er mulig, og fremtiden behøver ikke at være ligesom fortiden. Det kræver, at det enkelte menneske tager et ansvar for at bryde mønstrene. Men den forandring tager tid og kræver tålmodighed.

Jeg var for eksempel dybt frustreret over, at Elisabeth Friis bruger næsten hele sin ungdom og sit voksenliv på at vælge sin egen ægtefælle. Måske bundede min frustration i, at jeg selv i mit tidligere liv kæmpede en kamp for at vælge min egen

mand. Men modsat Elisabeth valgte jeg ikke offerrollen, men holdt fast i mit frie valg. Tvangen er ikke så udbredt i Korsbæk, men at den sociale kontrol og sladresamfundet også har defineret kvindernes skæbne i gamle dage i Danmark, var overraskende for mig at se.

Overraskende, fordi man i den offentlige debat får ørerne tudet fulde af, at det kun er i Mellemøsten, kvinderne er undertrykte. Påstanden bliver tit hivnet frem til kvindernes kampdag, for at fortælle Ayse, at det er hende, man vil befri, fordi Anne altid har været fri.

»Matador« illustrerer ellers fint, at Danmark ikke er født med ligestilling. Kvinderne passer hus og hjem, og hvis de endelig skal lære noget, vil det højst være på en husholdningsskole. De skal helst ikke blande sig i den offentlige debat, og det oplever Elisabeth også, da hun støtter kvinders ret til at bestemme over egen krop.

Ja, den ret fylder 50 år i år. Det er desværre kun 50 år siden, at bankassistenten Ulla fra Korsbæk Bank havde valget mellem at føde et barn uden for et ægteskab og blive udskammet eller risikere fængselsstraf, hvis hun blev opdaget, når hun afbrød sit svangerskab.

Serien illustrerer så fint, at det er muligt for et samfund at udvikle sig til det bedre. Men ingen forandring kommer af sig selv, eller er gratis. Forandring kræver modige medborgere. Det mod ser jeg i unge danske kvinder med minoritetsrødder, der ligesom Regitze Varnæs for længst har brudt lænkerne til meningsløse traditioner, regler og normer. De går deres egne vegne og repræsenterer et håb for fremtiden.

Derfor lykkedes det Lise Nørregaard ikke alene at bygge broen mellem fortid og nutid i Danmark, men også mellem Korsbæk og Kurdistan. 14. januar 2023 begraver vi en af Danmarks største brobyggere. Æret være hendes minde!

Özlem Cekić er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet

“
Jeg elskede »Matador«!
Jeg følte, at jeg havde fuldendt min integrationsproces.